



Marta Povo

FRAGMENTS EXISTENCIALS

01- EL DO

Entro en un nou cicle de creixement... potser el darrer, malgrat que tot és continuació i conseqüència del viscut. Ha estat una intensa dècada des del 2013 fins avui, amb tres grans canvis de casa i de territori. Al final trobo el meu lloc a la Terra, prop de Montserrat, ara tot pren el seu lloc i es tranquil·litza. El so del silenci em permet pensar, sentir i recapitular.

Avui l'eix de la meua exploració és el meu "do". El que sempre m'ha acompanyat com quelcom diferencial i natural des de que tinc memòria. Encara que se'm va manifestar d'una manera estrepitosa als meus 14 anys, quan la meua mà va escriure quatre llargues pàgines sobre la sexualitat sagrada i el tantra, sense saber el seu significat. El dictat va ser d'improvís i fluid com l'aigua, va ser la meua mare, amb la seva saviesa i el seu misticisme, qui va traduir el contingut del text i la seva procedència còsmica, però també li va donar significat al meu do, a la intensa facultat intuïtiva amb la que hauria de viure la meua vida.

Han passat 66 anys des que vaig rebre del cel aquell primer missatge reflexiu. No vaig saber què fer amb ell; potser només era per descobrir el meu do, aquest talent o peculiaritat que tenyiria el meu dia a dia totalment. Les meves intuïcions i les meves missions s'han revelat sempre sense avisar, sense el meu consentiment, i també sense cap premissa, pregunta o intenció. Apareixen les visions sense més, davant meu, com paraules flotants que jo les observo i els hi dono veu; a vegades solament facilito una imatge o unes paraules comprensibles, ordenades, però sobretot, fidels al seu origen.

Sovint, i en el temps, he rebut com *paquets de informació* que haig de destil·lar, desxifrar fidelment i concretar. Sempre ha estat així... I he hagut de viure amb aquesta inusual i sovint incòmode realitat, però sempre dolça i benvinguda. És interessant observar que quasi bé sempre han estat paraules rebudes pel món, no per a la meua persona, missatges per aprendre a evolucionar, perquè curem ferides, per poder veure més allà de la matèria...

El meu *camí* escollit al llarg de la meua existència ha estat l'art, la medicina energètica, la psicologia anímica i la pedagogia que se'n deriva de tot plegat. El meu *camí trobat* va ser la medietat i el contacte fluid amb altres plans. La meua *ofrena al món* és el impuls a l'evolució, mitjançant qualsevol mitjà al meu abast (art, medicina energètica, literatura, pedagogia, canalització, escolta i acompanyament).

Durant dècades, he constatat la certesa que el meu do natural no sembla ser respectat ni admirat, sinó que és contemplat com una *rareza* que m'ha isolat, marginat o allunyat dels meus semblants, siguin família, parelles, fills o amics. Sovint he sentit que en el meu entorn voltava l'ombra de la *heretgia*, que percebia o vivia una part de l'existència, d'un do natural que no és acceptat per un món masculí i misogin, per a una societat que no entén del gran món de la intuïció

i la feminitat. Un món procedent de la sensibilitat del nostre hemisferi dret (el de tots), en l'àmbit de l'art i de la creativitat, que és el mateix que la mediumnitat o ser "mediador" entre dos plànols.

És tracta del do o facilitat de saber escoltar atenta i confiadament a altres éssers no corporis. No veiem l'electricitat ni el so, però hi creiem, i no en tenim por; tanmateix, encara avui hi ha persones que no poden creure que hi hagi altres éssers que no veiem, però que tenen quelcom a dir o bé ens ajuden a descobrir que hi ha altres realitats existencials. La meva mare els anomenava els *germans* grans.

El cert és que, la meva realitat actual, després de set dècades i un intens treball professional molt prolífic, la meva veu no sol ser escoltada. O bé és ignorada, o bé censurada, o bé trivialitzada. Solament una minoria sensible és obertament receptiva a la meva facultat de captar i comunicar-me amb altres realitats existents.

Això també ho he constatat durant les 3 dècades amb la Geocromoteràpia rebuda de les estrelles i que a tanta gent ha beneficiat; aquest fet s'ha constatat durant molts anys amb 20 llibres publicats, i també amb les 200 meditacions guiades disponibles a You Tube. I ara, aquest silenci també està passant amb els 33 Yantres i Mandales, els dibuixos recentment canalitzats per a fomentar l'harmonia en l'entorn i la meditació. Avui les estadístiques ho confirmen fàcilment, la meva veu no és obertament escoltada.

El que ofereixo encara és ignorat, perquè potser, no he sabut conduir bé aquest do amb què vaig néixer... Durant molts anys, mentre era jove i madura, vaig silenciar aquestes facultats; aquest va ser sempre el consell de la meva mare en època franquista, abans de morir en el 1970. Fins passats els meus 50 anys quan em vaig cansar de dissimular la meva peculiar facultat perquè igualment se'm veia com una persona "rara" segons deien algunes persones abans d'allunyar-se de mi. Des de llavors, vaig decidir viure en soledat i compartir el meu do només amb certs pacients, alumnes i amics, en trobades pedagògiques i mediúmiques obertes, tan obertes que fins i tot es troben a internet en forma de meditacions, articles i textos psicogràfics, dibuixos i altres canalitzacions.

És possible que tot es redueixi al Síndrome de Casandra. Un problema o complex que estudia la psicologia mitjançant la mitologia d'Homer. Avui en dia crec que encara he de curar aquesta *memòria*, motiu pel què moltes dones van ser cremades a la foguera per tenir desenvolupats certs dons. El mite ens parla de la incomprendible misogínia en vers la intuïció, la sanació, la canalització i de la ignorància o estigmatització que encara avui està present, malgrat que l'hemisferi dret del cervell sigui ja acceptat per la neurociència com una "altra" font cognitiva, tot i que encara no ho és del tot, doncs ni es respecta, ni es compren, ni es valora obertament.

El mite diu que "Apol·lo", déu del raonament, s'enamora de Casandra per la seva bellesa, i li concedeix el do de la profecia si es converteix amb la seva amant. Casandra acceptà el do, però refusà a Apol·lo. Ell la va maleir dient que les seves *prediccions no serien cregudes*. Casandra al no poder evitar o canviar tot el que veia i profetitzava, va ser víctima de la maledicció d'Apol·lo i el do es va convertir en pur sofriment. Va ser exclosa de tot arreu i sempre més va ser estigmatitzada per les seves visions.

Les meves teràpies, cursos, àudios i webs són la meva íntima i natural manera d'acostar-me a les persones, molt més que en vídeos. Tant en les trobades *a distància* com en les *presencials*, he obert la meva ànima i la meva casa al món, a malalts i cercadors, a ànimes perdudes o fràgils; m'he obert amb la meva veritat, amb el meu do amb cos i ànima; i en aquesta apertura he ofert sanació

més allà del cos. He fet aquesta ofrena amb tot, no a mitges, amb tot el meu ésser, espais i recursos, sense discriminar, ni tenir en compte “el que diran de mi”.

Durant 30 anys com a mínim, he après a *donar*, a donar-me. De totes maneres, no hi ha quòrum, ni seguidors, ni correspondència en proporció a les múltiples llavors plantades. Alguna cosa està pendent d’aprendre, més allà de la humilitat. Hi ha alguna cosa en el meu síndrome de Cassandra que no aconseguixo comprendre ni transcendir, tot i que la memòria de la heretgia l’he treballat durant segles i fins avui en dia... com a d’altres dones els hi passa. Tampoc es tracta de victimisme ni de necessitat de reconeixement, és pura *incògnita*. És com si em faltés un esglaó que doni sentit a aquesta incongruència entre el sembrar i el collir.

Les poques vegades que pregunto a l’Univers perquè es frena tot el que faig, la resposta sempre és la mateixa: per protecció. Una resposta que no em plau i que sé que és incompleta, que potser no m’ho diuen tot... Tanmateix, alguna cosa gran m’està succeint avui, en aquesta vellesa que em beneeix i reconforta; la visc d’una manera simultània a la incògnita: *Em sento immensament agraïda per tenir aquest do*. El sento com un gran regal o una benedicció, encara que impliqui solitud.

Abans d’anar-me a un altre pla, sé que hauré de *comprendre quelcom més d’aquest do* que m’aïlla del món; haig d’acceptar-ho millor perquè jo mateixa faci més fàcil i més fluid aquest feedback o retorn que espero de la meva estimada tasca. És cert també que aquesta “espera” no em treu la pau interior en cap moment. La completa certesa (i no solament és fe sinó experimentació) que existeixen *altres éssers incorporis* amb veu i saviesa, s’ha mantingut en mi d’una manera clara i inequívoca des dels principis dels temps. Això em proporciona interiorment una gran força i seguretat; a més, li dóna sentit a tot, absolutament a tota la Realitat. Sense aquesta certesa, crec que no podria viure...

© Marta Povo Audenis
text biogràfic del 8 de gener de 2023